

ÇOCUK EDEBİYATI MATERYALİ OLARAK FOLKLORİK ÜRÜNLER VE EFLATUN CEM GÜNEY'İN BU KONUDAKİ GÖRÜŞLERİ*

Faruk ÇOLAK**

ÖZET

Toplumları geleceği olan çocukların karakterlerinin oluşmasında, kimliklerinin şekillenmesinde ve psikolojilerinin oluşmasında en önemli etkenlerden birisi olan çocuk edebiyatı, kullandığı materyal açısından oldukça problemlili bir alandır. Çocuk edebiyatında kullanılan materyallerde birlik sağlanamadığı için alanı farklı ideolojik ve inanç kodları doldurmuş, bu yanlışlık manzumesi içerisinde çocuk edebiyatının yetiştirdiği bireyler birbirlerini anlayamaz, acılarını paylaşamaz noktasına gelmiştir. Empati yapan nesillerin yaratılabilmesi için çocuk edebiyatında kullanılan materyallerin toplumun ortak paydalarını oluşturan konulardan seçilmesi gerekmektedir.

Eflatun Cem Güney, çocuk edebiyatında yaşanan bu kargaşanın çok erken dönemde farkına varmış ve bu çerçevede millî insan tipi yaratılması amacıyla folklor kaynaklı metinlerin çocuk edebiyatında kullanılması önerisini sunmuştur.

Bu çalışma, Eflatun Cem Güney'in folklorik materyalin çocuk edebiyatında nasıl kullanılacağı konusundaki görüşlerini ortaya koymaktadır.

Anahtar Kelimeler: Eflatun Cem Güney, Folklor, Çocuk Edebiyatı, Edebiyat Materyali.

EFLATUN CEM GÜNEY'S VIEWS ON THIS SUBJECT: FOLKLORIC PRODUCTS AS CHILDREN'S LITERATURE MATERIAL

ABSTRACT

Children's literature which is one of the most important effect on forming character, shaping identity and forming psychology of children who are the future of societies is a problematic area in terms of its materials. Because there is nounty in the materials of children's literature, different ideological and belief codes filled the area, and the individuals who was grown up by children's literature in this poem of mistakes have come to the point of not understanding each other and not sharing each other's sufferings. To form generations who make empathy, it is a necessity to choose the material sused in children's literature among the subjects consisting the common points.

Eflatun Cem Güney realized this chaos in children's literature in the early dates and to form a nationalty peper son and he suggested to use folklore sourced texts in children's literature.

---

*Bu çalışma 06-07 Haziran 2014 tarihleri arasında Sivas'ta düzenlenen "Masal Babası Eflatun Cem Güney Sempozyumu"na sunulan "Çocuk Edebiyatı Materyali Olarak Folklor ve Eflatun Cem Güney'in Görüşleri" başlıklı bildirinin gözden geçirilmiş ve genişletilmiş şeklidir.

**Prof. Dr., Ömer Halisdemir Üniversitesi Fen Edebiyat Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü, e-posta: fcolak@nigde.edu.tr.

This work states the ideas of Eflatun Cem Güney on using folkloric materials in children's literature.

Keywords: Eflatun Cem Güney, Folklore, Children's Literature, Literature Material.

Giriş

Çocuk edebiyatı, hedef kitlesi gereği üzerinde en çok düşünce sarf edilmesi ve dikkat edilmesi gereken bir alan olarak karşımıza çıkmaktadır. Ancak bu hassasiyetin olmadığı alanı iyi bilenlerin de malumudur. Son yıllarda toplumsal yapımızda ve insan tipimizde meydana gelen değişme ve kamplaşmanın nedenleri irdelendiğinde, karşımıza çocuk edebiyatı eserlerinin okuyucu kitlesini yeterli derecede eğitemediği veya yanlış eğittiği neticesi çıkmaktadır. Geleceğimizi şekillendirecek çocuklarınıza okuttuğumuz eserler, özensiz hazırlandığında millî ve manevî değerleriyle çatışan kitleler boy göstermektedir. Aslında içinde yaşadığı toplumun yapısıyla çatışan, manevî değerlerini hiçe sayan, millî kültür değerlerini dinî inançları veya ideolojileri gereği yok hükmünde kabul eden, içinde yaşadığı toplumun inanç değerleri ve hayat tarzı ile örtüşmeyen dinî akımlara inanan, skolastik düşünce ve inançların pençesine düşmüş bireyler, mantar misali bir gecede ortaya çıkmıyorlar. Onlar, bu toplumun birer bireyi olarak içinde yaşanılan ana kadar hayatlarını bu toplum içerisinde devam ettirdiler. Kendisi gibi düşünmeyenlerle aynı sofrada yemek yediler, aynı havayı soludular, aynı gökyüzüne baktılar ve aynı mecralardan geçtiler. Şimdi şikâyet ettiğimiz ve eskiden olmadığını düşündüğümüz problemi ortaya çıkaran nesil farkıdır ve bu nesil farkını belirginleştiren şey ise çocukluk çağlarından itibaren okunan kitaplardır.

Türk insanı çocuk edebiyatının önemini hâlihazırda bile kavrayamadığı için yukarıda bahse konu olan problemler, günlük hayatımızı işgal etmeye devam etmektedir. Modern eğitim düzeni ve hayat tarzının henüz şekillenmediği geleneksel hayatımızda millî kültür değerleri, geleneksel metotlarla yeni nesillere aktarılmıştır ki, bu hayat düzenindeki kültür aktarım vasıtası folklordur.

Eğitim Aracı Olarak Folklor

Folklorun dört işlevinden bahseden William R. Bascom, bunları folklorun sosyal bağlamı, kültür onaylaması, eğitim ve davranış örüntülerini sürdürme (Bascom 2005: 125-151) olarak belirler. Bu işlevlerden ilki folklorun bizatihi kendisiyle ilgili iken diğer üçü, sosyal ve kültürel hayatın devamlılığı açısından folklorun yaratıcısı veya taşıyıcısıyla ilgilidir.

Folklor doğası gereği muhtevasını gelecek nesillere aktarmakta ve bu aktarım vasıtasıyla da sahip olduğu bu muhtevayı hedef kitleye ulaştırarak yaşanılır kılarak millet hayatının devamlılığına ve toplumsal düzenin sağlanmasına katkı sağlamaktadır. Aslında folklorun bu üç temel işlevi çocuk edebiyatının amaçlarıyla örtüşmektedir. Bir başka ifadeyle çocuk edebiyatı, hedef kitlesini kültür aktarım vasıtası ve gelecek inşacısı bireyler olarak görmektedir. İşte bundan dolayıdır ki, çocuk edebiyatı son yarım yüzyılda ideolojilerin pençesine

düşmüş ve esiri olmuş durumdadır. Gelecek inşası iddiasında bulunan bütün siyasi, ideolojik ve dini akımlar kitlelere aktarmak istedikleri fikirlerini çocuk edebiyatı üzerinden aktarmışlar, bu yolla ideolojisinin kölesi olmuş bireyler yetiştirme gayreti içerisine girmişlerdir.

Burada çocuk edebiyatı yazarına büyük iş düşmektedir. Kendi kültür kaynaklarından beslenmiş ve öz kültür değerlerine saygı duyan çocuk edebiyatı yazarı, sahip olduğu sanatsal yeteneği millî kültürle beslediği sürece gelecek nesillerin olumlu yönde inşasına yardım etmiş olmaktadır. Aksi halde millî olmayan kaynaklardan beslenen çocuk edebiyatı yazarları toplumsal yapımızın deforme olmasına sebep olmaktadır.

İşte tam bu noktada Eflatun Cem Güney, bütün bu kararsızlığı ve zihin bulanıklığını giderecek şekilde önerilerde bulunarak problem daha ortaya çıkmadan çözüm bulmaya çalışan görüş ve düşüncelere sahip bir şahsiyet olarak karşımıza çıkmaktadır. Onun 1965 yılında Millî Eğitim Bakanlığı Talim Terbiye Kurulu Başkanlığı Türk Millî Eğitim Teorisi Geliştirme Araştırmaları adına hazırladığı *Folklor ve Eğitim* başlıklı rapor, dikkate değer tespitler sunmaktadır. Ayrıca Güney, bu rapor doğrultusunda hazırladığı örnek eserlerle bir çocuk edebiyatı eserinde olması gerekenleri uygulamalı olarak ortaya koymaktadır. Türk millî eğitiminin sistemli bir teoriye bağlanması için incelenecek kaynaklar arasına folkloru da alan Güney, folkloru “*millî kültür hazinelerimizden birisi*” ve “*binlerce yıl ötesinden beri Türk topluluklarının yüreğinden doğarak birikmiş olan bir millî ve manevî cevherler hazinesi*” ve bu hazinede “*halka ait her şey vardır.*” şeklinde tanımlamakta ve değerlendirmektedir. (Güney 1966: 1).

Gelecek inşasında çocuklara sunulan eserlerin içeriğinin öneminden yukarıda bahsetmiştik. Geleneksel eğitim formlarında bu türden eserlerin yerini bir insan yetiştirme ve eğitim aracı olan folklor almakta ve folklorun eğitimsel işlevinden faydalanılmaktadır. Türk millî eğitim ve çocuk edebiyatı tarihinde bu durumu çok erken dönemde keşfeden Güney, folkloru yaygın eğitim kategorisi içerisinde değerlendirmekte ve yaygın eğitimi “*bilime dayanan bir eğitim değildir*” ve “*canlı bir gelenek halinde yaşayan inanış ve davranışların bize geçmesi, bizim de içimize sinmesi, bizi de topluma bağlanmasıdır.*” (Güney 1966: 1) şeklinde tanımlamaktadır. “*Gerçekten insanoğlu Kaf dağında yaşamıyor. Daha doğuşundan itibaren bulunduğu toplumun etkisi altında kalarak, gelenek ve göreneklerine uyarak büyüyor. Böylece; o toplumun görüş ve düşüncelerini, inanış ve davranışlarını telkin, taklit ve ruhî sirayet yoluyla alarak yetiştiriyor.*” (Güney, 1966: 3) sözleriyle folklorun kültür onaylaması, eğitim ve davranış örüntülerini sürdürme işlevine işaret eden Güney, folklorun içine doğan bireyi zaman içerisinde eğiteceğine ve yaşadığı toplum ile uyumlu yaşamayı öğreteceğine işaret etmekte ve bu fikrini şu sözlerle pekiştirmektedir: “*... bu toprağın insanı canlı bir gelenek halinde sürüp gelen bu folklor köşelerini yer yer, zaman zaman görerek, dinleyerek veya içinde yaşayarak benimsiyor; böylece, kendi toplumları gibi duymağa, kendi toplumları gibi düşünmeğe, kendi toplumları gibi yaşamaya başlıyor.*” (Güney 1966: 4)

Yaygın eğitimi folklor olarak değerlendiren Güney, eğitimin bir başka kanalını Millî eğitim olarak görmektedir. Millî eğitimin hedefini modern bilimden faydalanarak “... yetişme çağındakilerin ruh ve yapılarını bu cevherlerle işleyerek cemiyet varlığının kopmaz bir parçası haline getirmek...” (Güney 1966: 4) şeklinde yorumlayan Güney, bu çerçevede folklor edebiyatı olarak isimlendirdiği anonim edebiyatın türlerinden çocuk edebiyatı ve eğitimde nasıl yararlanılacağı konusunda uygulamalı örnekler sunmuştur.

Folkloru millî eğitimin kültür kaynağının yanında halk eğitimi için de bir dayanak olduğunu savunan Güney, halkın ekonomik, sosyal ve kültürel kalkınmasını sağlayarak millî kalkınma hamlesini gerçekleştirebilmek için halk eğitimine önem verilmesini ister. Bu doğrultuda folklorla ilgili yapılması gerekenleri: 1. Halkın inanış ve davranışlarını daha iyi tanıyarak daha isabetli bir kalkınma için folklor haritası yapmak. 2. Halkın okuma alışkanlığından başlayarak iyilik, doğruluk ve güzellik duygularını geliştirmek için halk eserlerinden faydalanmak. Burada sanatçıların halkın duygu, düşünüş, arzu ve kaygılarından uzak eserler vermesi gerçek anlamda halk eğitimine katkı sağlamamakta veya etkili olmamaktadır. Ona göre bu problemin çözümü için halk eserleri gerekli faydayı sağlayacak niteliktedir. 3. Bu eğitim faaliyetleri için hazırlanacak eserler halk ağzı ve diliyle kaleme alınmalıdır ki halk o eserlerde anlatılanları tam olarak anlayabilsin (Güney 1966: 20-22).

Çocuk Edebiyatı ve Folklor

Çocuk edebiyatı, çocukların “*hayallerine, duygularına, düşüncelerine, yeteneklerine ve zevklerine hitap eden, eğitirken eğlenmelerine katkıda bulunan sözlü ve yazılı verimlerin tamamıdır.*” (Yalçın vd. 2003: 17) şeklinde tanımlanabilir. Tanımın yanında kapsamının da ne olduğu tartışma konusu olan çocuk edebiyatı, çocuğa ait her edebî olguyu kapsar. Bu bağlamda çocuk edebiyatının kapsamını “*Genel hatlarıyla çocuğun dünyasında güzellikler çağrıştıran, onun ruhunda güzele ve iyiye karşı olumlu davranışlar geliştiren, hayal dünyasını zenginleştirerek ana dilinin tadını hissettiren eserler çocuk edebiyatı kapsamında değerlendirilir.*” (Özcan 2008: 283)şekilde sınırlandırmak mümkündür.

Yukarıda kısaca temas edildiği üzere folklor, milletin sahip olduğu bilgi birikiminin tamamını kapsamaktadır. Bu bilgi, tarihi süreç içerisinde gelecek nesillere aktarılmış ve çeşitli ürünleri vasıtasıyla çocuk edebiyatının en eski çağlardan bu yana var olmasını sağlamıştır. Özellikle ninniler merkeze alındığında bebeklik çağlarından itibaren çocuğun anlam evrelerine uygun olarak görsel, işitsel ve dilsel iletilerle beslenmeleri gerektiğini ifade eden Hülya Çevirme, folklorik metinlerin çocukların dili kullanma becerilerine önemli katkılar yaptığını ifade eder (Çevirme 2004: 23).

Görüldüğü üzere çocuk edebiyatı, edebiyat materyali olarak folklor ürünlerini seçtiği zaman iki kazanımı birlikte gerçekleştirmektedir. Bunlar bireyin geleneksel yapıya adapte edilmesi bağlamında eğitim ve dil becerilerinin geliştirilmesidir. Bu kısa açıklamalardan sonra çocuk edebiyatı folklor ilişkisi

üzerine söyleyecek çok fazla sözü olduğuna inandığımız Eflatun Cem Güney'in bu konudaki görüşlerine geçebiliriz.

Güney, geleceğin temsilcisi olan bireylerin yetişmesinde önemli rol oynadığına inandığı folkloru öncelikle edebiyat ürünleri yönüyle ele alır ve folklor edebiyatı kavramını ortaya atar. Bu kavramın içeriğini ise bugünkü halk edebiyatı veya anonim edebiyatın muhtevası olarak belirler. O, bu edebiyatı:

1. *Millî destanlar ve destan yapılı hikâyeler,*
2. *Halk masalları, halk hikâyeleri, halk efsaneleri, halk fıkraları,*
3. *Atasözleri ve bilmeceler,*
4. *Türküler, maniler* (Güney 1966: 5).

olmak üzere dört başlık altında toplar ve bu alt başlıkların her birinin çocuk edebiyatında nasıl kullanılacağıyla ilgili bilgiler verir.

Çocuk edebiyatında çocuk ile okuduğu eserin karakteri arasında bir “özdeşim” gerçekleşmektedir. Bu durum aslında yetişkinler içinde geçerli olmasına rağmen çocukta “*henüz alımladıklarını yorumlama gücüne sahip olmadıkları için*” (Karataş 2014: 69) çocuk edebiyatı açısından daha önemlidir. Bu açıdan bakıldığında çocuğun karakterini oluşturan eser seçimi ihmal edilemeyecek kadar önemlidir.

Millî insan yetiştirmek için genç nesillerin ruhlarını millî destanlarla doyurmak (Güney 1966: 6) gerektiğine inanan Güney, gençlere yabancı mitolojilerden önce kendi mitolojimiz ve destanlarımızı öğretmemiz gerektiği tezini ileri sürer. İslamlıktan önceki edebiyatın üzerinde de diğer edebiyat şubeleri gibi durulması ve bunun için “... özellikle millî destanlarımızın özlü metinlerle derinleştirilmesi ...” ve “... destanlarımızın asliyetini, orijinalitesini kaybettirmeden, epik bir şiir havası içinde hazırlanacak örneklerinin (okuma kitapları)’na da serpiştirilerek Türk çocuklarının atalarının yaratıcı, yaşatıcı ruhuyla duygulandırılması ...” (Güney 1966: 7) çalışmalarının yapılması gerektiğini vurgular.

Destan yapılı hikâye ile Dede Korkut hikâyelerini kast eden Güney, “... eski Türklerin ahlak ve seciyelerini, aile ve cemiyet hayatlarını, barışta ve savaşta örf ve adetlerini canlandıran ...” (Güney 1966: 7) bu hikâyelerin çeşitli yaş gruplarına göre yumuşatılarak okutulması gerektiğini vurgular. Modern çocuk edebiyatı çalışmalarında çocuk edebiyatı hedef kitesinde yaş gruplarının önemli olduğu ve söz konusu hedef kitle için hazırlanacak eserlerde yaş gruplarının dikkate alınması gerekliliği bilimsel bir gerçektir ve Güney bu gerekliliği sürekli olarak vurgulamaktadır.

Masalları çocukların ruhunu besleyen ve insanları tanıma melekesi kazandıran (Güney 1966: 10) araç olarak gören Güney, Türk insanının onun eğitici gücünden yeterince istifade edemediğinden dert yanar. Masallardan layıkıyla istifade edebilmek için yapılması gerekenleri:

1. *Yeterince masal derlemesi yapılarak bu masalların pedagojinin süzgecinden geçirilip işlenmesi ve edebiyat metni mertebesine getirilmesi,*

2. Edebiyat metni haline yükseltilmiş bu işlenmiş metinlerin okul kitaplarına alınması

3. Masalın eğitim fonksiyonunu yaygınlaştırmak için yeni şartların icabı olarak teknolojik araçlardan yararlanılması

4. Masallarımızın kültür propagandası aracı olarak görülmesi ve dünya dillerine çevirilerinin yapılmasının sağlanması (Güney 1966: 10),

şeklinde dört başlık altında toplar.

Yapıları gereği olağanüstü olaylardan kurulu metinler olmalarına rağmen toplumun inançlarına dayandığını düşündüğü mit ve efsaneleri varlığın izahı (Güney 1966: 11) olarak alan Güney, masallara verilen değerlerin aynısının bu metinlere de verilmesini ve bu türden eserlerin tıpkı masallar gibi işlenmesini önerir.

Derin bir halk görüşüyle hayattan, hayatın akış ve oluşundan çıkarılan realiteler olarak tanımladığı fıkraların karanlık fikirlere ışık, dağınık düşüncelere mihrak (Güney 1966: 12) olduğunu söyleyen Güney, fıkraların derlenmesi ve eğitimde kullanılması gerektiğini belirtir. Fıkraların eğitimde kullanılması için de fıkra kültürümüze mal olmuş metinlerin tamamının toplanması, elde edilen metinlerin seçilmesi ve konuşma diliyle yazıya geçirilmesi gerektiği fikrini savunur.

Türk insanının görüş ve düşüncesinin mahsulü olan, atalarımızın hayat ve kâinat anlayışını özetleyen sözler olarak tanımladığı atasözlerini, sözü öz yapmak ve koca bir cildi bir cümleye sığdırmak olarak tanımlar. Atasözlerinin sanat olma özelliğinden çok eğitim değeri olduğunu vurgulayan Güney, bu türün eğitimde kullanılması için iki ilke belirler. Bunlar, atasözlerinin toplumun gidiş ve ahlak anlayışına göre süzgeçten geçirilerek cep kitabı haline getirilmesi ve bu seçilmiş atasözlerinden yorumlamaya değer bulunanların yaşa göre hazırlanacak okuma kitaplarına serpiştirilmesinin sağlanmasıdır (Güney 1966: 14, 15).

Asıl mihverini insanın oluşturduğunu söylediği türkülerin bu toprağın insanının gönül ve ülkü dünyalarının dışı vurumu olduğunu söyleyen Güney, türkülerin tematik açıdan insanların başından geçen olayların toplumda bıraktığı izleri ve halkın müzik zevkini yansıttığı (Güney 1966: 16, 17) görüşündedir.

Günümüzde Âşık edebiyatı olarak kabul edilen edebiyat şubesini halk edebiyatı olarak isimlendiren Güney, bu gruba ferdi edebiyatı da dâhil eder. Bu edebiyatı kenarda bırakılması gereken bir zümre edebiyatı değil, Türk milletinin ana edebiyatı olarak değerlendirir (Güney 1966: 18, 19). Aslında o bu düşüncelerinden hareketle ortaya koyduğu eserlerle Ziya Gökalp'in düşüncelerini bir nev'i hayata geçirmiştir. Onda bu kanaatin oluşmasına halkın egemenliği kavramı sebep olmaktadır. Halk milletin özü ise bu halkın ortaya koyduğu edebiyat da onun esas edebiyatı olmalıdır, diye düşünmektedir.

Sonuç

Eflatun Cem Güney, yukarıda kısmen tartışılan problemler ve çözüm önerilerinin gerçekleştirilebilmesi için bir folklor enstitüsünün kurulması; bu folklor enstitüsünün derleme, tarama ve değerlendirmeler yaparak yeni çalışmalara

kaynaklık etmesini önermektedir. Onun bir folklor enstitüsü kurulması önerisi daha sonra hayata geçmiş, ancak bu enstitüde biriken folklor mahsullerinin çocuk edebiyatı eserlerine kaynaklık etme önerisi tam olarak hayata geçirilememiştir.

Sonuç olarak Eflatun Cem Güney, folkloru millî kültürün kaynağı ve ana damarı olarak almakta ve hem yaygın hem halk hem de millî eğitim çalışmalarında kaynak olarak kullanılması gerektiği vurgusunu yapmaktadır. O, bu minval üzere eğitimde kullanılacak materyalin seçiminde folkloru kullanmak gerektiğini ileri sürmüş, dahası bu durumu inşası düşünülen insan ve sistem için elzem olarak görmüştür. Millî insan yetiştirilmek isteniyorsa bu insanın fikir ve duyu kaynağının folklor olması için neler yapılması gerektiği konularında da uygulamalı örnekler sunmuştur. Onun halk hikâyeleri ve masallar üzerine yaptığı örnek çalışmalar ve yayınlar bu minvalden eserler olarak karşımızda durmaktadır.

Çocuk edebiyatının henüz bebeklik çağlarını yaşadığı dönemde çocuk edebiyatı yazarlarına eşsiz öneriler sunan Güney'in bu fikirlerinin üzerinden yarım yüzyıl geçmesine rağmen bu konuda hâlâ bir mesafe alınmış değildir. Bu durumda Güney'in millî insan yetiştirme konusunda çocuk edebiyatıyla ilgili endişelerinde ne kadar haklı olduğu ortaya çıkmaktadır.

Çok erken yapılmış bu uyarı ve önerilere rağmen ortaya çıkan başarısızlığın başarıya tahvil edilebilmesi için Güney'in çocuk edebiyatı ve eğitim konusundaki güncelliğini koruyan fikirlerinin uygulamaya konulması gerekmektedir. Bu aşamadan sonra çocuk edebiyatı yazarları söz konusu önerilere dikkat etmek zorundadırlar. Aksi halde gelecek nesilleri pek parlak günler beklememektedir.

Kaynakça

BASCOM, William (2005). “Folklorun Dört İşlevi”. *Halkbiliminde Kuramlar ve Yaklaşımlar 2*. çev. Ferya Çalış. Ankara: Geleneksel Yayınları.

ÇEVİRME, Hülya (2004). “Şiirsel Halk Edebiyatı Ürünlerinin Çocuğun Dil Eğitimine Katkıları”. *İnönü Üniversitesi Eğitim Fakültesi Dergisi*, 5 (7): 23.

GÜNEY, Eflatun Cem (1966). *Folklor ve Eğitim*. Ankara: Millî Eğitim Yayınevi.

KARATAŞ, Evren (2014). “Çocuk Edebiyatında ‘Karakter’ Kavramı”. *Muğla Sıtkı Koçman Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi*, (33): 60-80.

ÖZCAN, Hüseyin (2008). “Halk Edebiyatı Metinlerinin Çocuk Edebiyatına Kaynak Olması ve Örneklem Olarak Dede Korkut Hikâyeleri”. *Turkish Studies International Periodical for the Languages, Literature and History of Turkish or Turkic* 3 (2): 582-603.

YALÇIN, Alemdar-Gıyasettin Aytaş (2003). *Çocuk Edebiyatı*. Ankara: Akçağ Yayınları.